

K.H.SCHEER

Svět tri planet

Knihovnička Perry Rhodan 39

Přeložil Jaroslav Kuťák

Padali z nebe jako tlustí, oškliví sršni. Jejich žihadla byla tvořena nejtěžšími paprskovými děly a pod pancéřovým povrchem bilo srdce mechanismu tak precizního, jaký by organická příroda nikdy nezrodila.

Z reproduktorů se ozýval dutý, nervy drásající zvuk pochodujících Kyklopů. Vypadalo to, že je nikdo nezastaví. Tupě a strnule maširovali podle rozkazů svých důstojníků směrem k přistávajícím lodím.

„Pochod Kyklopů, pátá věta! Měli bychom se stát hudebními skladateli," žertoval vysoký muž, aniž by se chtěl skutečně bavit. „Teď zaduní bubny a rozječí se pozouny."

Nikdo se nesmál. Scéna, kterou sledovali, vypadala příliš neskutečně. Vážnost události nikdo nepodceňoval.

Naatové, obyvatelé planety Naat, byli očividně vybráni k tomu, aby vytvořili posádky právě přistávajících kosmic-

kých lodí. Přitom bylo otázkou, zda tihle tři metry vysocí, holohlaví, trojocí giganti jsou vůbec schopni řídit arkonidský bojový křižník.

Nicméně centrální počítač je vybral. Znamenali pro něj ideální řešení. Samotní Arkonidané byli díky degeneraci naprosto nepoužitelní.

„Tohle dopadne špatně," maloval čerta na zeď Reginald Bull.

„Uvidíme," poznamenal Perry Rhodan, šéf expedice na Arkon. K delším řečem neměl nikdo z tisícíhlavé posádky lodi GANYMED náladu.

Bull zasupěl a přiblížil se k obrazovkám.

Před několika dny je arkonidský křižník táhl na pátou planetu soustavy Arkonu. Od té doby nejnovější loď pozemšťanů spočívala na zdejším kosmodromu a nemohla se od něj odlepit, protože ji násilím zadržoval silný sací paprsek.

Dlouho tu stáli docela sami.

Před několika hodinami se však pustý kosmodrom změnil v mraveniště. Najednou to vypadalo, jako by se Velké Impérium rozhodlo ušetřit povstalcům kdesi ve vesmíru poslední uder.

Naložení nehumanoidních Naatů však jasně svědčilo o tom, že miliardové obyvatelstvo Arkonu už nebylo schopno létat vesmírem jako před tisíci lety před stadiem degenerace a nezájmu.

Perry Rhodan se v duchu několikrát zachvěl, když si prohlížel přistávající flotilu, protože její lodě vskutku naháněly hrůzu.

Napočítal více než sto křižníků imperiální třídy. Každý z nich byl stejně mocný jako STARDUST II, kterou Perry zanechal v mateřské sluneční soustavě jako páteř obrany Země.

„Kdyby chtěli, jediným stisknutím tlačítka by nás poslali do věčných lovišť," zamumlal stísněně plukovník Freyt. Kdosi tuto skutečnost považoval za zneklidňující. Pokud by Rhodan ztratil nervy, mohlo by to dopadnout všelijak.

„Koho máte na mysli?" zjišťoval Rhodan.

Preyt si olízl rty a nejistě se rozhlédl.

„Mám na mysli jejich centrální počítač, pane," přiznal.

„Pak jste se nevyjádřil přesně. Počítač přece nezná emoce, a už vůbec nedokáže rozlišovat mezi právem a bezprávím. Pro něj existují pouze logika a informace. Rozumíme si?"

Rhodan se rozhlédl. Ne, nechtěl tomu věřit. Nadějný let k Arkonu skončil nuceným pobytem.

„Tohle není konečná našich přání a představ," poznamenal Rhodan a usmál se. „Podívejte se támhle dolů! Naatové nastupují do lodí. Roboti je tam použijí podle jejich schopností a kvalit. Stáváme se svědky zániku civilizace Arkonidanů. S pomocí nevyvinutých národů se těžko vyhrávají bitvy. Velké Impérium se však nachází ve válce. Je kupodivu, jak staří Arkonidané před deseti tisíci let předpověděli budoucnost a vybavili svou techniku pojistkou, která posléze předala veškerou moc centrálnímu počítači. Pojistkou, která povolila ve chvíli, kdy došlo k nezvratné degeneraci Arkonidanů. A přesně to se stalo. Galaktická Rada byla zbavena moci. Všecko, co se stalo a co teď vidíte, je dílem stroje. Naše zkušenosti prokázaly, že pokud jde o Arkonidany, jsou už jen neustále unavení a ospalí, a že si ve stavu bdělosti pouze hrají. Nanejvýš jsou schopni rozčítit se kvůli rozdupanému záhonku. Počítač je už odepsal."

„Tušíte, co to znamená, pane?" zeptal se jeden muž z matematického týmu.

Rhodan váhavě přikývl.

„Jistě. Stanou se hrozné věci. Počítač udeří všude, kde vytuší nepříjemnosti a povstání proti Impériu. Jeho program je starý desetitisíce let. Data jsou tedy aplikována za podmínek, které už byly dávno překonány. Takže počítač se bude snažit jednat ve smyslu staré koloniální expanzivní politiky Arkonu. Může se stát, že celé světy zaniknou kvůli mizivé zámince. Počítač k tomu má nadále veškerou moc. Ospalá flotila říše se prakticky přes noc probudila k životu.“

„No fajn! Prima! Tak to jsme sem vlezli v pravou chvíli!“ žertoval hořce Bull. „A směl bych teď vědět, jakpak se asi chceš dostat na Arkon? Ta zatracená mašina nás odtud nepustí a počká si, dokud neumřeme hladu!“

„No... to uvidíme,“ odpověděl Rhodan a otočil se na telepata Johna Marshalla, který před ním náhle strnul a zavřel oči, jako by přijímal nějaké impulzy. „Děje se něco?“

„Thora se vrací,“ oznamoval suše. „Je hrozně rozrušená... ne, je úplně na dně.“

Marshall otevřel oči.

„To se dalo čekat,“ přikývl velitel. „Oukej, takže abychom se z toho konečně vyhrabali. Creste...!“

Arkonidan, který stál v koutě velínu, se probral ze zamyšlení. Pomalu vykročil k obrazovkám. Crest, kdysi příslušník vládnoucí třídy Zoltralů, propadal beznaději a bylo to na něm vidět.

„To je náš konec,“ hlesl. „Jakmile začne vládnout stroj, skutečný život zmírá. Má rodina byla před šesti lety zbavena moci. Nedělejte si žádné iluze, příteli. Budeme moci mluvit o štěstí, pokud nás vůbec propustí zpátky na Zemi.“

Rhodan se hořce pousmál.

„Creste, nikoho z nás nikdy nenapadlo, že sem prostě při

letíme a jednoduše převezmeme vládu nad říší. Za tak velké a důležité se nepovažujeme."

„Lidstvo má v sobě velikou sílu! Vy jste teď stejní jako byli naši předkové před tisíci lety - plní elánu, zvědavosti a duševní síly. Obávám se, že jakmile to centrální počítač zjistí, určitě vám začne klást do cesty překážky. Nepokoušejte se proniknout na Arkon... Tamhle jde Thora."

Rhodan se podíval na obrazovky. Blížil se služební vůz arkonidského administrátora na Naatu.

O deset minut později se ve velínu GANYMEDU obje-

vila Thora. Červenala se. Měla na sobě zbrusu novou uniformu arkonidské velitelky křížníku a na rameni znak svržené vládnoucí dynastie Zoltranů. Před šesti lety by se jí tady všichni klaněli. Dnes už ne. Mohla být ráda, že ji zbývající Arkonidané mezi sebou vůbec strpěli.

Ztěžka usedla do křesla. Oči otevřela teprve ve chvíli, kdy na své paži ucítla Rhodanovu ruku.

„V pořádku, nebudeme o tom mluvit," řekl tiše Rhodan. „Zapomeňte na to. Víím, že vás ten špinavec, který si tu říká administrátor, urazil a odmítl. Pochopitelně, že nám nemůže dát svolení ke startu, když si to počítač nepřeje, je to tak?"

Thoře zvlhly oči. Hrdou Arkonidanku ještě nikdy neviděli plakat.

„To by ještě nebylo to nejhorší," přiznala nepřírozeně klidně. „Ten bezvýznamný červ se odvážil nabídnout mi spolupráci."

„Ale?"

„Jako pomocné síle pod nějakým robotským velením," vykřikla a tvář se jí stáhla v křeči. „Představte si to! Že prý máme vyčkat rozhodnutí centrálního počítače. To znamená, že nás nehodlají pustit zpátky. Perry, při všem, co je

vám svaté, podnikněte něco! Velké Impérium už neexistuje. Přiznávám, co jsem nikdy nechtěla přiznat - mí vlastní krajané jsou slabí, zkažení, amorální, hloupí a strašlivě unavení."

„Až na několik výjimek, mladá dámo," řekl protáhle Rhodan. „Až na několik velkých výjimek! Jedna z nich sedí přede mnou. Oukej, takže nás zajali, že? Myslí si, že by nás mohli použít pro své účely, že? Včetně GANYMEDU? No, to je tedy pěkné."

Rhodan se otočil na podpatku.

„Poručíku Tifflore!"

Mladičký důstojník, který teprve nedávno opustil Kosmickou akademii, ale vzhledem ke svým velkým zásluhám a skvělým pilotním schopnostem byl vyznamenán Stříbrnou kometou, se postavil do pozoru.

Tiff, jak mu říkali, tušil nejhorší. Rhodan měl naprosto stejný úsměv jako tenkrát, když ho vyslal do vesmíru jako kosmickou volavku, aby na sebe přilákal pozornost smrtící přesily Skokanů.

„Pane?" zeptal se dvacetiletý mladík.

„Připravte si, prosím, průzkumnou loď typu Gazela. Vybavení na dlouhý let, plně ozbrojenou. Vnější vstupy zůstanou zavřené. Děkuji!

Marshalle! Postavte jednotku z devíti mutantů své jednotky. Navzájem se doplňující schopnosti. Spolu s vámi bych chtěl mít na palubě deset nejschopnějších. Díky!

Bully, vyhledej čtyřicet nejzkušenějších mužů posádky se zkušenostmi ze sektoru Vegy. Jenom dobrovolníky, prosím pěkně. Poručíku Tifflore - počítejte s tím, že na palubu Gazely vezmete 55 mužů. To by bylo vše...

Plukovníku Freyte, GANYMED zůstane pod vaším velením. Plná bojová pohotovost. Posádka ať setrvává na

svých stanovištích, ať tam jí i spí. Jakmile přijde můj signál, budete muset během deseti vteřin odstartovat. Dokážete to?"

Freyt se podívil.

„S GANYMEDEM, pane? Vždyť nás tu drží sací pole... Už jsme to přece zkoušeli..."

„Na mé znamení odstartujete," stvrdil chladně Rhodan. „Za předpokladu, že my přistaneme na Arkonu. Víte, mně se prostě nelíbí, že tancujeme podle toho, jak píská nějaký obyčejný stroj. Podle mých zkušeností s počítači arkonidského původu mají všechny naprogramovány jistý bezpečnostní blok, který jim znemožňuje překročit určité hranice."

„Zapomínáte, že tenhle počítač nebere ohledy na nikoho! Způsobil mentální šok dokonce i zdejšímu administrátorovi," namítal vzrušeně Crest.

„Jistě, ale stalo se to naší vinou, protože jsme s Takém a Bullem chtěli zničit agregáty sacího pole kosmodromu, umístěné v administrátorově domě... Však já se tomu jejich počítačovému imperátorovi podívám na zoubek, spolehněte se!"

Thora zírala. Tohle byl stále ten muž, se kterým se před třinácti lety setkala poprvé na Měsíci! Plný odhodlání a odvahy.

Tifflor zmizel. Provoz na GANYMEDU se zvýšil.

„Smíme nyní zvědět, velký Mistře, jak miníš odletět s Gazelou a jak hodláš přistát na Arkonu? Pokud si matně vzpomínám, stojíme uprostřed silného sacího pole," poznamenal Bull.

„Ano, ale tohle pole nereaguje na pětidimenzionální vlnění," odvětil suše Rhodan. „Vezmi tedy jeden fiktivní transmitter, strč do něj Gazelu a odmršti ji hyperprostorem

pryč odtud. Myslím, že tuto technologii neznají ještě ani Arkonidané a jejich přemoudřelý počítač."

Bull přimhouřil oči.

No jistě! Fiktivní transmitter! Báječný přístroj z Planety Věčného života!

i „Půjdete se mnou?" otočil se Rhodan na Thoru a Cresta.

Vyměnili si krátké pohledy. Oba mírně pobledli.

Telepat John Marshall opět zpozorněl. Rhodan ho poočku sledoval.

„Vy chcete přistát přímo na Arkonu?" zjišťoval váhavě Crest.

„A kde jinde? Co je vám?"

Marshall přistoupil blíž a vyslal Rhodanovi varovný signál. Víc toho Rhodan nezachytil, byl jen slabým telepatem. Nastala chvíle, kdy se Thora rozhodla prozradit své poslední tajemství.

„Další mlčení by už nemělo smysl," řekla tiše. „Perry, pokud chcete přistát na Arkonu, pak se musíte rozhodnout, na které z jeho planet."

Rhodan překvapeně vzhlédl. Marshall krátce přikývl. To bylo ono.

„Na které z jeho planet?" zopakoval trochu bezmocně Rhodan.

„Nerozumím vám. Arkon je Arkon, ne?"

„Tohle je něco, co jste se nedozvěděl ani při hypnoškolení," vysvětloval Crest. „Perry, Arkon se skládá ze tří světů, které se všechny jmenují Arkon. Číslo jedna, krystalický svět, slouží výhradně k bydlení. Číslo dvě slouží galaktickému obchodu, průmyslu a výrobě. Číslo tři je planetou války, flotil, gigantických loděnic, a je také sídlem centrálního počítače. Tohle je poslední tajemství mého lidu, které vám svěřuji. Teď o nás víte úplně všechno."

Rhodan se pomalu posadil.

„Tři světy?“ zašeptal. „Dobrý Bože, jak to? Arkon je třetí planetou vašeho slunce, že? A kde jsou ty zbývající dva?“

Ve velínu zavládlo ticho. Crest tiše vysvětloval: „Jde o trojici planet na jediné oběžné dráze. Jejich pozice tvoří tři body rovnoramenného trojúhelníku. Na planetách se nikdy nemění roční období, protože jejich osa není nakloněná a oběžné dráhy jsou v ideálním kruhu. Průměrná teplota činí asi dvacet čtyři stupňů podle pozemských měřítek. Arkon je jedinečným fenoménem v celé Mléčné dráze. Ještě před několika dny jsem na něj byl velice pyšný.“

Crest sklonil hlavu.

Rhodan chvíli přemýšlel a pak řekl: „Nechcete mi tvrdit, že zmíněné ideální hodnoty vytvořila sama matka příroda, že ne?“

Crestova zasmušilá tvář se rozjasnila. Do očí se mu vrátila jiskřička pradávnejší hrdosti.

„Pochopil jste,“ řekl slavnostně. „Krytalický svět Arkon byl asi před třiceti tisíci let třetí planetou našeho slunce, ale díky velkému rozmachu naší říše se stal příliš malým. Navíc vznikla potřeba oddělit od sebe jednotlivé sféry života. Proto mí předkové během tří tisíc let opatrně přenesli planety dvě a čtyři na stejnou oběžnou dráhu, jakou měla planeta tři, a tak vznikl onen nevídaný fenomén! Fenomén, který Arkonu dával punc jedinečnosti. Jenom příslušníci vládnoucí dynastie znali tajemství jeho umělého vzniku, protože bylo dobré uchovávat ho z mnoha důvodů v tajnosti.“

Rhodan pokýval hlavou.

„Musím přiznat, že je to úžasné, a že mám z vašich předků velký respekt. Nicméně jsem vám velmi vděčen, že jste nám prozradili i tohle tajemství. Je to důležité už kvůli výpočtům transice.“

Seděli, leželi, mačkali se tělo na tělo. Jenom díky šibeničnímu humoru se jim dařilo překonávat tuhle neobvyklou a nebezpečnou situaci. Staří mazáci, protřelí velkými kosmickými bitvami, byli zvyklí na jiné věci než jen na to, že jsou směstnání v úzkých prostorách průzkumné lodi. I Rhodan se bavil jejich žerty. Poslouchal je z velínu Gazely. Byl spojen s nákladním prostorem, kde polehávala posádka, namačkaná jako sardinky.

„Pozor všem!“ oznamoval Rhodan. „Odstřelí nás za pětáctyřicet vteřin. Pokud všechno vyjde, vynoříme se z hyper-prostoru v nejvyšších vrstvách atmosféry Arkonu jedna. Žádného zaměření se nemusíme obávat. Připravte se na malé přetížení absorbérů, protože budeme muset velice rychle přistát. Konec.“

Ozvalo se hluboké zavytí. To se rozběhl samostatný agregát transponderu.

Bull odpočítával nahlas. Slovo nula už nikdo neslyšel, protože stroje zařvaly a muži pocítili mravenčení v údech. způsobené počínající dematerializací.

Stroje lodi GANYMED řvaly. Pozorovatelé na kosmodromu museli mít dojem, že se kapitán lodi opět snaží vytrhnout z moci sacího pole.

Inženýr stroje nakonec přikázal vypnout motory.

Gazela byla pryč.

„Jestli se jim to povede, vyspím se na fakírské posteli s hřebíky,“ řekl plukovník Freyt. „Jsou vážně pryč?“

Rozhlížel se. Ano, malá štíhlá Gazela skutečně zmizela z paluby křižníku beze stopy, jako by snad ani nikdy předtím neexistovala.

„Oukej,“ zaskřípal Freyt zuby. „Lod' připravit k boji. Po-

kud se někdy vrátí, dostaneme znamení. Připravit k náhlému startu!"

^ ^ ^

Návrat do tělesnosti proběhl rychleji než při normální kosmické transici. Bylo to, jako by se ani nic nestalo. Jenom krátká táhlá bolest v zátylku oznamovala rematerializaci.

Julian Tiffloor slyšel ve sluchátkách oddechování mužů. Nikdo nekřičel, nikdo neúpěl, všichni však na obrazovkách viděli žhavé bílé plameny.

Tiff pohnul rukou dopředu, aby nastavil energetický ochranný štít. Začali klesat.

„Krystalický svět," ozval se Crest. „Jsme nad rovníkovým kontinentem. Přeletěte srpkové moře a přistaňte v pobřežních horách."

Bylo až trochu zvláštní, s jakou věcností Arkonidan oslavil svůj toužebně očekávaný návrat.

„Jestli si nás teď všimnou, budeme v háji!" hlesl Bull. „Přece nás musej vidět! Svítíme jako meteor!"

„Jsme na denní straně," ozval se Rhodan. „Klid na palubě. Tiffe, přejděte k normálnímu letu a chovejte se, jako byste tu byl doma. Výška pět tisíc metrů. Pětinásobnou rychlostí zvuku. Ctění Arkonidané nelétají rychleji, když si chtějí prohlížet svůj svět."

„Přece tady musej mít nějaký zaměřovači stanice!" zdůraznil ještě jednou Bull.

„Jistě, ale ty se nás netýkají, protože jsme mimo jejich dosah. Už plujeme ve vrstvách atmosféry. Počítače pracují podle programu. Pro ně je každý předmět pohybující se v povolené výšce zcela neškodný. Kdybychom netransitovali a přiletěli z vesmíru, už by se po nás asi střílelo."

Rhodan ztichl. Velice přesně věděl, co může na Arkonu I čekat. Tiffior definitivně zbrzdil let a zvolna klouzal dolů k srpkovitému moři.

Na palubě průzkumné lodi zavládlo ticho. Obrazovky poutaly pohledy mužů. Dokonce i v nákladním prostoru nastal klid.

Kurz vedl k jižnímu pobřeží. Kamkoliv se podívali - nikde žádné město nebo větší sídliště. Povrch planety se podobal gigantickému parku, který naprosto ztratil svůj přirozený vzhled.

Tady se patrně činili umělci a šílenci zároveň.

Rhodan poprvé zasténal, když spatřil více než čtyři kilometry širokou řeku. Těsně před ústím do moře se voda proti všem přírodním zákonům zvedla kolmo do výšky, elegantně k nebi, pak opsala širokou zatačku a padala dolů.

„Vodní oblouk několikrát obleťte!“ zvolala Thora. „Rychle, pospěšte si, Tiffe! Žádný Arkonidan na své cestě nikdy neopomine několikrát oblétnout Bránu Zoltralu a patřičně se jí obdivovat.“

Reginald Bull si ulevil šťavnatými nadávkami.

„Tvar Gazely bude nápadný,“ stěžoval si Marshall. „Thoro, jednáte uváženě?“

„Naše loď má tvar disku. Nikdy nebude nápadná. Nanejvýš se jí budou obdivovat jako nové, nápadité konstrukci. Nikoho to nerozčílí. Neznáte Arkon, John!“

Brána čtyřkilometrového vodního pásu byla vysoká přes tři tisíce metrů. Přímo pod ní stál obrovský obytný trychtýř se snově krásnými zahradami a plovoucí vyhlídkovou plošinou, která při jejich průletu stoupala z nitra domu.

Někdo se snažil líně letící průzkumnou loď pozdravit.

Tiff riskoval průlet obloukem. I Rhodan instinktivně stáhl \

hlavu, když se světlo místního slunce rozčlenilo v tisíce světelné reflexy.

Thora však ztichla. Mlčky se dívala dolů, až nakonec zlomeným hlasem řekla: „Můj domov. Pěny. Tady jsem vyrostla. Tohle je sídlo Zoltralu.“

Rhodan si to myslel.

„Řekl bych, že ten vodní oblouk je nesen pečlivě nasměrovaným antigravitačním polem.“

„Kdyby se prolomilo, lidi v trychtýři by se utopili jako krysy," zabručel Bull.

„Barbare," usmála se Thora. „Copak nechápete, že kulturní civilizace hledá stále novou a novou krásu? Tady nesnášíme schémata. Vodní brána Zoltralu je jenom jediná. Žádný park u nás nevypadá jako jiný, nikdo nikdy nechová stejné domácí zvíře jako někdo jiný.“

Zázračné dílo přehnané civilizace zmizelo. Tiffloor pokračoval ve starém letovém kurzu. Bull se zašklebil.

„Tak to vaši chirurgové taky nikdy neoperují slepý střevo stejným způsobem? To by se mi líbilo! Já osobně bych začal řezat na patě!“

„Arkonidané nemají slepé střevo," usmál se Crest. „Ale destylizace je prováděna i při operacích. Ty pochopitelně probíhají podle dané situace a často stejně, ale chirurgové se odlišují alespoň tím, jakou hudbu při práci poslouchají. Pane Tifflore, obleťte, prosím, oblast pralesa. Tam jsem jako mladý vědec ulovil svého prvního dinosaura.“

Tiff zabočil nad poloostrov, porostlý džunglí, podobnou pralesu na Venuši. Děsivě rychlé kreatury vzlétaly proti neviditelnému ochrannému štítu a narážely do něj.

„Taky umělej, co?" zakřenil se Bull a ukázal na prales.

„Copak vy na Zemi nemáte rezervace?" vyjela na něj Thora.

Bull zmlkl. Na téhle planetě to vypadalo tak mírumilovně! Jako by zdejší obyvatelé nikdy nepomýšleli na války a na kolonizaci Galaxie...

Rhodan stále udržoval stav bojové pohotovosti, ale nikdo na ně neútočil. Míjeli volně plující lodě zdejších obyvatel, ale nikdo si jich nevšímal.

Pak se vynořilo jižní pobřeží srpkovitého moře. Ostrovy v něm sloužily jako uzavřené obytné oblasti. Na Arkonu I nestála žádná města. Rhodan se musel divit, kde tady může bydlet deset miliard Arkonidanů.

Přeletěli přes několik podivných budov, podobajících se sklenicím na šampaňské.

I tady bylo zřejmé, že Arkonidané milují samotu a individuální život. Žili uvnitř obrovských trychtýřových domů, navenek zcela uzavřených. Vršek takového trychtýře byl otevřen k nebi a uvnitř byly umístěny terasy se zahradami, kanceláři a obytnými prostory.

Rhodan vrtěl hlavou. Něco mu tu nesešlo. Arkon I mu velmi živě připomínal planetu Poutník, jejíž obyvatelé udělali ve vývoji ještě o několik kroků víc - neupravovali svou planetu, ale postavili úplně novou podle svých představ. Arkonidané však nebyli od podobného cíle příliš daleko.

Tifflor se zařadil do stále houstnoucího leteckého provozu.

Bull seděl mlčky ve zbraňové centrále. Jakmile se některá z cizích lodí dostala do přílišné blízkosti, automaticky položil ruku na spoušť.

Přeletěli pobřeží. Pohoří, o němž mluvil Crest, už bylo také upraveno podle arkonidského vkusu. Ze skal vystupovaly obrovské hlavy a torza. Korunu tomu dodávala obrovská plastika, která se táhla po hřebenech.

Rhodan před oslňujícím leskem přimhouřil oči. Gazela byla zaplavena podivným světlem.

„To je zobrazení dobývání Galaxie," vysvětloval slavnostně Crest. „Vytvořeno nejslavnějším umělcem doby. Eukolard na jednotlivých scénách pracoval celý život. Jen s pomocí ručního energetického paprskometu, nepoužíval nic většího. Když tu práci dokončil, potřeboval pak na osm hodin veškerou energii planety, aby kámen na hřebenu hor proměnil v nejčistší diamant. Co nejefektivnější vybroušení pak bylo provedeno počítačem. Vibrační děla za Eukolardova vedení dokončila výpověď o našich dějinách."

„Diamant!" zaúpěl proti své vůli Tifflor.

„Všední záležitost. Na Zemi je tento čistý uhlík zatím drahocenností," odkašlal si Crest.

„Dál, věnujme se podstatným věcem!" přikázal drsně Rhodan.
„Creste, kde přistaneme?"

^ ^ ^

Přistáli o dvě stě kilometrů dál směrem na východ. Když Tifflor klesal do skalní prolákliny, věděl už, že arkonidské vládní centrum je odtud vzdáleno tři sta kilometrů.

Úzká propast byla překlenuta krystalickým mostem. Rhodan opustil loď jako první. U nohou mu zurčel korálově zbarvený potok. Skalní převis loď zakryl.

Rhodan se zkoumavě rozhlížel. Tohle bylo osamělé místo, sem Arkonidané těžko kdy zabloudí. Zhluboka se nadechl svěžího vzduchu.

Muži komanda vystupovali nápadně tiše. Sto metrů nad jejich hlavami zářil pás průhledné silnice. Thora vysvětlovala: „Rádi jezdíme z místa na místo ve vozech, dotýkajících se země. Je z nich lepší výhled na okolní krásu. Sít' silnic u nás byla vybudována k účelům uvolnění a rekreace. Pokud máme naspěch, pochopitelně je nevyužíváme."

Perry Rhodan suše polkl. Měl dojem, že se mu mozek v hlavě roztočil. Tohle všechno dávno věděl díky hypnoškolení. Avšak teoretické vědomosti a reálný zážitek byly dvě odlišné věci. Rhodana to ohromilo. Vzpomněl si na podobné problémy na Zemi.

Tam totiž právě probíhaly ohnivé diskuse o stavbě dálnic pro rychlý provoz, a tady se bez mrknutí oka investovaly miliardy na stejnou věc jenom kvůli rekreaci.

„Vládní středisko, takzvané *Kopce moudrých*, je od nás vzdáleno asi tři sta kilometrů. Slunce zapadá za čtyři hodiny. Odpočiňte si a pokuste se ze sebe setřást všechny dojmy. Nepotřebuju muže s komplexy méněcennosti. Tady v propasti se můžete volně pohybovat. Přesto ale mějte pořád po ruce zbraň. Člověk nikdy neví, i když je docela nepravděpodobné, že by nás tu někdo našel. Hlavně si ale nemyslete, že jsme v úplném bezpečí. Já se za pár hodin vydám na cestu, abych si promluvil s imperátorem. Crest a Thora mě doprovodí. Buďto bude mít naše dohoda úspěch, anebo jsme po krk v problémech. Oukej, to je všechno. Vyspěte se, popovídejte si, nebo se jděte projít. Ale soustředte se na naši akci.“

^ ^ ^

„Miliony jasných očí, jeho Vševědoucí povznesenost, vládce Arkonu, jeho imperiální Glorificence, Orcast Jedenadvacátý z rodu světa nejstarších se rozhodl zahájit tanec zpívajících vod.“

Imperátor Orcast XXI., ve své době vtipný a moudrý muž, známý jako milosrdný cynik, okouzlující společník a tvůrce podivuhodných uměleckých děl, se rozhodl, že zvedne svou ctěnou pravici hranou dlaně dopředu, což bude

mít za následek, že počítačově řízený individuální spínač vodních her bude uveden v činnost.

Imperátor ironicky sraštil čelo, když šéf protokolu podotkl: „Dlaň dopředu, Vaše Vznešenosti! Počítač potřebuje plný impulzní proud z vaší vznešené dlaně.“

Orcast to vzdal a provedl akt tak, jak se má. V obrovské vodní kouli zahřměly síly živlu.

Koule o průměru tisíce metrů se pod vlivem antigravitační kompozice začala rozprašovat. Vznikaly nádherné barevné reflexy, které v závislosti na hudebních tónech vytvářely geometrické obrazy.

Dav pozvaných se soustředil na umělecký zážitek.

„Ohromující,“ přiznal Orcast před hosty. „Ovšem vážně se musím ptát, proč božstvo z nejstaršího rodu nemůže zvednout ruku podle svého vlastního uvážení. Zdá se, jako by to s tou mou božskostí nebylo tak velké.“

Umírněný smích odměnil panovníkovy poznámky.

„Ať je tomu jak chce,“ pokračoval, „můj pozdrav a uznání patří tobě, Offenture. Tvé kompozice vstoupí do dějin moderního umění.“

Orcast vstal z pulzujícího lůžka. Přelétl prostranství pohledem. Vysoko nad ním se vodní masa měnila ve fluoreskující páry.

Slavnost trvala už tři hodiny. Imperátor dostal hlad a všichni chápali, že chce jíst sám. Novodobí filozofové totiž potvrdili, že proces kousání, žvýkání a polykání je v podstatě stejně jako trávení potravy odpornou záležitostí, a Orcast patřil k zastáncům nové filozofie. Nastoupil do svého kluzáku a nechal se vynést do výšky osmi set metrů, aby pak odletěl ke svému paláci.

Díval se dolů na planetu. Dosud na ní pulzoval život. Lidé se zatím bavili. Jak dlouho ještě?

Orcast se cítil unaveně a vyčerpaně. Čtyřhodinový průběh oslav vyžadoval od jeho těla a rozumu příliš. Musel totiž dostát své pověsti moudrého a veselého vládce.

Oddaný sluha z rodu Naatů ho vzal do náruče a před tepelnými impulzy obou se energetický ochranný štít rozestoupil.

Orcast se ocitl daleko od hluku a oslav. Mlčky se nechal svléci a zabalit do měkkého, voňavého hábitu.

Pak si lehl a vychutnával jemné vibrace lůžka.

„Byla to nuda, Tranto," postěžoval si sluhovi. „Nepatří ke tvým povinnostem držet mi diletantské umělce, jako je Dffentur, od těla? Uráží mé smysly svým mizerným talentem, a to ještě pochybuji, že to, co v něm je, vůbec nějaký talent znamená. Dovolím si trochu odpočinku. Asi to bude o jediné, co si moje Glorificence vůbec smí dovolit."

Kyklop vycouval z místnosti.

Orcast se ponořil do filozofických úvah o životě a smrti. dobral se z nich teprve ve chvíli, kdy se před ním zjevila Malá chlupatá bytost. Gucky, inteligentní tvor, podobající se kříženci myši a bobra, vycenil své řezáky a zahalekal:

Helou, starý brachu! Já jsem Gucky, když dovolíte, příslušník speciální jednotky Třetí moci."

Orcast se uměl ovládat, přestože se o něj pokoušel záchvat paniky.

„Skvělé!" zvolal a nasadil naučenou masku nadšení. Myslím, že ve vás vidím inteligentní bytost jedné z mých planet."

„Omyl," zalitoval myšob. „Dovolíte?"

Pak se otočil ke stěně, kde byl ukryt spínač energetické-o ochranného pole a vypnul ho.

Orcast chtěl vstát, ale neviditelné síly ho přitiskly k lůž-

„Já totiž patřím k jednotce mutantů," zdůrazňoval myšob. „Ještě nikdy jste o ní neslyšel, co? Ptáte se, jak jsem se sem dostal? Jednoduše, starý brachu. Jsem taky teleporter. Ještě pořád se nezlobíte? Bylo mi zakázáno vás rozčilovat."

Gucky se přátelsky zašklebil.

Orcast bojoval o sebevládu. Věděl o parapsychických schopnostech, kterými disponovaly některé bytosti z Galaxie, a věděl taky, že jeho zdejší bezpečnostní zařízení proti takovým vetřelcům naprosto nic nezmohou.

Gucky uvolnil své telekinetické sevření. Orcast se zhluboka nadechl.

„Jen žádný hlouposti, starý brachu," varoval myšob. „Čekali jsme skoro čtyři hodiny na to, až budete zase docela sám. Jde jen o malou rozmluvu, o nic víc. Šéf vám určitě nepůjde po krku... Ale řek bych, že moc přemějšlíte. Myslím, že ten knoflík, co je schovanéj za vašim lůžkem, určitě nezmáčknete."

Orcast XXI. to vzdal. Vytušil, že před ním stojí zástupce nepochopitelně silné moci. Najednou pocítil zvědavost. Kdo se opovážoval překvapovat imperátora takovým neurvalým způsobem?

Gucky četl jeho myšlenky a Orcastem to trhlo, když se najednou v místnosti začala zvolna materializovat postava dalšího nezvaného hosta.

Tako Kakuta, rovněž teleporter, se s úsměvem uklonil. V ruce držel těžký paprskomet, ale hned ho schoval do pouzdra v podpaží. Orcast si přitom všiml, že je oblečen v oděvu palácových sluhů. Navíc mu došlo, že oslavy v parku poskytly vetřelcům vítanou příležitost.

„Jeho Excellence prezident Perry Rhodan, administrátor

„t-1—-“ „i. t

nec. „Jeho Excellence se právě prodírá palácovými zábranami vašich vynikajících robotských stráží. Zároveň jsem zplnomocněn vám oznámit, že tohle není žádné přepadení. Prosíme pouze o krátkou rozmluvu, kterou si přejeme vést v rámci žádoucí zdvořilosti a respektu, jenž vám náleží. Na rozkaz Jeho Excellence prosím o pochopení, Vaše vznešenosti.“

Orcast těm slovům naslouchal. Zatím nevěděl, co si má o těchto zvláštních bytostech myslet. Nehodily se do žádného schématu. Určitým způsobem byly mimořádné.

„Vidíte mě v náladě plné očekávání," odvětil s úsměvem. „Jak jste nazval svého pána? Rhodan?"

Tako Kakuta spokojeně konstatoval, že mu imperátor vyká, což bylo dobré znamení. Přikývl.

A čekali.

Netrvalo dlouho a do místnosti vstoupil vysoký muž. Odložil plášť palácového sluhy a imperátor spatřil uniformu Třetí moci.

Tloušťák André Noir, muž se silnými hypnotickými schopnostmi, se rozhodl, že imperátora nijak neovlivní. Ten muž byl stejně nebezpečný jako malé dítě.

„Zůstaňte v předpokoji, Noire," požádal ho Rhodan. „Držte Kyklopy v šachu. Potřebuju deset minut. Kde je Kitaj Išibaši?"

„Spolu s Marshallem a Anně Sloaneovou ve velké centrále. Hlídkají strážě.“

Rhodan přikývl. Za ním stáli v horečném očekávání Thora a Crest. Bylo poměrně jednoduché dostat se do paláce poté, kdy teleporteři vyřídili to nejdůležitější.

Rhodan se zahleděl na imperátora. Orcast byl ještě mladý Arkonidan, ale i on už prozrazoval stopy dekadence. Vypadal vyčerpaně.

Perry krátce pozdravil.

„Lituji, že vás musím obtěžovat, ale neviděl jsem jinou možnost.“

„Mohli jste požádat o audienci,“ poznamenal Orcast a podíval se na Guckyho.

„Patří ke zvláštnostem mé civilizace, že nemožné hned zpočátku vylučujeme. Protože bohužel nejsem skladatel vodních her, nýbrž jenom muž s vážnými záležitostmi, týkajícími se blaha vašeho impéria, bylo by nesmyslné obtěžovat úředníky vašeho dvora.“

Rhodanův jemný humor ihned zapůsobil. Orcast klesl zpátky na lůžko.

„A tohle ještě ke všemu!“ zaúpěl. „Nerozprašujte svůj spalující posměch v odpočívárně vládce, který za stěnami této místnosti nemá čím vládnout. Myslím, že vaše neobvyklé záležitosti snadno uhádnou. Říše je řízena počítačem. Co však chcete udělat, když vám ani při nejlepší vůli nemohu být v nejmenším nápomocen?“

Rhodanem to trhlo. Cítil imperátorovu hlubokou rezignaci. Gucky vyslal poděšený impuls.

„Je jako zrnko písku ve vichřici,“ poznamenal kdosi za Rhodanem.

Rhodan se vzpamatoval. Jeho úsměv vyjadřoval politování. Když si k sobě povolal Cresta s Thorou, tušil už, že návštěva nebude mít smysl. Tenhle muž byl vůči centrálnímu počítači naprosto bezmocný.

„My se známe, Orcaste,“ řekla chladně Thora. „Palác mé rodiny se stal tvým palácem. Přišla jsem, abych požadovala svá práva. Crest, první vědec Rady, to však považuje za bezúčelné. Prosím o okamžité rozhodnutí. Nemáme času nazbyt.“

Rhodan následující debatu pozorně sledoval. Gucky ne-

ustále potvrzoval, že imperátor mluví pravdu. Tento zdánlivý vládce ani nevěděl, že Thora a Crest byli před třinácti léty vysláni, aby hledali Planetu věčného života.

Stejně tak nebyl informován, že Rhodanova loď je držena na Naatu. Hluboce toho litoval, avšak čestně prohlásil, že není v jeho moci, aby je z nepříjemné situace dostal.

Thora se vnitřně zhroutila a usedla na jiné lůžko.

Orcasta její informace zaskočily. Prozradila mu vše o svém nouzovém přistání na Měsíci a o tom, jak se potkala s Rhodanem.

„Bylo by mi potěšením povolit vám start, ale takhle vám mohu jenom poděkovat za záchranu cenných osobností mého lidu. Nemohu pro vás udělat víc, než vám nabídnout bezpečný doprovod na cestě z paláce. Není v mé moci změnit rozhodnutí počítače.“

„Postarejte se o rozumné přeprogramování," napadlo Rhodana.

Orcast se unaveně usmál.

„Vy v sobě sice máte čínorodost našich předků, ale stejně si asi neumíte představit, co se na Arkonu tři děje.“

„Svolej Galaktickou radu," navrhovala Thora. „Počítač se musí podvolit jednohlasnému rozhodnutí.“

„Nebude ani ochoten přijmout závěry zasedání," odmítl Orcast.

Rhodan se ohlédl. Gucky potvrdil hodnověrnost imperátorovy odpovědi.

„Požaduji svolání Velké rady!" trvala na svém Thora.

„To je nesmyslné a nebezpečné," vyjel na ni Rhodan. „Jakmile by se Rada dozvěděla, že tu vy a Crest jste, dozvěděl by se to i počítač a pochopil by, že jsme porušili jeho nařízení a opustili palubu GANYMEDU! A to by byl náš konec.“

Otočil se.

„Vaše vznešenosti, skutečně není ve vaší moci dostat nás z páté planety?“

Orcast předvedl gesto bezradnosti.

„Uvědomte si, že hovoříte s naprosto bezmocným vládcem. Zavazuji se, že budu o vaší návštěvě mlčet. To je téměř vše, co pro vás mohu udělat. Vzhledem k tomu, že věřím ve vaše poctivé úmysly, mohu vám dát už jen jedno malé upozornění.“

Orcast se usmál a podíval se na Thoru.

„Existují ještě muži tvého druhu. Vzpomeň si na admirála Kenose, člena Rady a vítěze poslední imperiální bitvy. Kenos nevyužil mé pozvání k poslední oslavě. Pro tebe bude důležité vědět, že počítač Kenose použil jako prověřovacího koordinátora. Jeho úkolem je sledovat cizí bytosti a aktivní Arkonidany, aby je nakonec poslal k vyškolení na Arkon tři.“

Rhodan zvolna přistoupil.

„Vaše vznešenosti, je to tip? Upozornění? Prosím o upřímnou odpověď.“

„Já jsem vždycky upřímný, pokud je to možné," jemně ho poučoval Orcast. „Jděte za ním a objasněte mu situaci. Kenos sloužil pod imperátorem Zoltralem. Víc toho pro vás udělat nemohu. A teď už jděte, čekám hosty.“

Rhodan neváhal ani vteřinu. Thořiny námitky a Crestovy starostlivé dotazy přešel mávnutím ruky. Orcast bezradně sledoval bleskurychlé reakce svého nezvaného hosta.

Zůstal jen Gucky.

„Prosím Vaši vznešenost o pochopení, ale v našem zájmu jsem nucen opatřit váš mozek hypnoblokem. Jak snadné je prozradit nějaké tajemství pouhou neopatrnou zmínkou. Ovšem vaše svolení by mi bylo příjemné..."

Orcast XXI. se zamyslel a pak s mírně bolestným úsměvem odpověděl: „Zprostředkovali jste mi jedinečnou zábavu tím, že během svých bezobsažných dnů budu moci přemýšlet o vašem příchodu. Takže máte mé svolení.“

^ ^ ^

Rhodan a jeho druzi se bez potíží dostali až do centrály obrovského paláce. Slavnost se chýlila ke konci.

Rhodan prošel kolem sugescí ovlivněného strážného z gardy Naatů. Velká brána na dně palácového trychtýře byla dokořán. Muži mizeli ve tmě.

Na domluveném místě čekal velký kluzák. Bull a ostatní mutanti už seděli uvnitř. Vůz přivolala Thora. Veřejná dopravní síť je dávala k dispozici každému Arkonidanovi na požádání zdarma.

„Konečně," hlesl Bull, když spatřil Rhodana. „Brzy bude den. Co se dělo?"

„Vystupte, všichni a rychle," rozkázal Rhodan. „Rychle ven z vozu. Žádné otázky, prosím. Marshalle, dejte Betty vědět, aby se komando pod Tiffiorovým velením drželo pořádku v ukrytu. Thoro, pošlete vůz zpátky na základnu. Crest přivolá větší letoun. Nezbyvá nám nic jiného než ještě před rozedněním navštívit administrátora Kenose. Je to náš úplně poslední triumf.“

^ ^ ^

Speciální jednotka pod velením Juliana Tiffloři přišla před deseti minutami. Zaměření na letoun nebylo jednoduché, takže to byl nakonec Gucky, kdo Tiffa spolehlivě nasměroval.

Thora, která vstoupila do starého Kenosova paláce, se už čtyři hodiny neobjevovala. Muži z Tifflorovy jednotky se podle Rhodanova rozkazu rozmístili po celém prostranství a s tasenými zbraněmi sledovali trychtýřovitou stavbu, odvážně zapuštěnou ve skalním vrcholku - což skýtalo stejně zvláštní pohled jako celá tato planeta.

Zdejší hory vypadaly pustě a bezútěšně. Tady se nikdo nesnažil přírodě zbrousit hrany.

Kenosův dům stál v nadmořské výšce 4 000 metrů. Atmosféra, podobající se zhruba pozemské, tu už byla poměrně řídká.

Telepati se snažili zachytit Thořiny mozkové vlny, ale dostalo se jim jen občas slabého impulsu. Je zablokovaná, oznamoval Marshall.

Po čtyřech hodinách byl vyhlášen poplach. Jeden z hlídkujících mužů objevil v ultračervené optice své impulzní zbraně připlouvající objekt.

„Nestřílet!“ přikázal Rhodan. „Vyčkávat!“

Stroj přistál na malé skalní plošině, na které končila normální silnice. Kdo by odtud chtěl navštívit Kenosův palác, musel podniknout malý let.

Vystoupila postarší Arkonidanka. Rhodan zaslechl její hluboký hlas. Ptala se po něm.

Po chvíli ji už zdravil.

„Já jsem Perry Rhodan, madam. Smíme dál?“

„Můj manžel vás prosí. Vaši muži jsou tady, že?“

„Vy jste je zaměřili?“ odpověděl Rhodan otázkou.

„Přirozeně,“ usmála se dáma. „Použijte, prosím, mé vznášedlo. Vítejte, starý příteli. Žádný Zoltral nebude před našimi branami nikdy čekat marně.“

Crest se mlčky uklonil. Marshall neznatelně přikývl. Dáma svá slova myslela vážně.

„Tiffe, poletíte s Gazelou za námi," přikázal tiše Rhodan.
„Ale pospěšte si. Všichni muži na palubu. I tady se brzy
rozjasní."

Malé vznášedlo plulo podél stěn trychtýře vzhůru. Přelétli
horní okraj a sklouzli dovnitř. I tady vládla obvyklá arkonidská
zahradní krása.

Tifflor měkce přistál na jedné z teras a muži z ní vyskákali.

„Poručíku Tifflore, nechtě muže nastoupit. Nic nepotěší oko
starého válečníka tak, jako disciplinovaná jednotka. Marshalle,
vaši mutanti se postaví v pravém úhlu k vojákům. Tiffe, vy mu
podáte hlášení."

„Žádný průzkum, pane?" zeptal se teleporter Ras Čubaj
zneklidněně,

„Žádný! Nedůvěra je pro hostitele špatným dárkem. Bully,
půjdeš se mnou."

„Pojďte, prosím, můj muž vás očekává. Thora nás mezitím o
všem podrobně informovala."

Rhodan si oddechl. Bylo dobrým znamením, že admirál poslal
svou ženu.

^ A ^

Rhodan viděl vysokého Arkonidana ve zdobené uniformě
Imperiální flotily. Málokdy v životě viděl tak zajímavou tvář.
Byla stará, velmi stará. Bělostné vlasy jí spadaly do
čela, ale vévodily jí velké oči, ve kterých planul neutuchající žár.

Perry Rhodan zasalutoval. Thora ho představila. Žena starého
admirála se nenápadně stáhla do ústraní.

Kenos se ztěžklým krokem blížil. Připomínal skálu uprostřed
rozpadajícího se změkklého společenství. Rhodan cí-

til, Jak se mu rozbušilo srdce, sotva na něj starý muž pohlédl. Ten v sobě neměl ani stopu dekadence.

Chvíli se na sebe mlčky dívali a pak stařec hlubokým hlasem řekl: „Vítám vás. Excellence. Vaše situace je nepříjemná, nebudeme proto mluvit příliš dlouho. Tady jste prozatím v bezpečí. Uvidím, co pro vás budu moci udělat. Chtěl bych se podívat na vaše lidi.”

Rhodan si zhluboka oddechl a o krok ustoupil.

Kenos prošel kolem vzorně sestavené jednotky a pozdravil ji úderem levé dlaně o prsa. Tiff zařval a čistou arkonidštinou mu podal hlášení.

Kenos chvíli setrval před Rhodanovými lidmi, pak se vrátil a řekl: „Dvacet milionů takových mužů, a všechny revoluce v Galaxii by byly za tři roky poraženy.”

„Maličkost, pane,” opáčil klidně Rhodan. „Země jich má sto milionů. Dejte mi část své bojové flotily, dejte mi k dispozici své mezihvězdné základny a vybavení, a my vám dokážeme, že váš příznivý dojem není přehnaný.”

Kenos se prudce otočil.

„Silná slova, pozemšťane! Kdo by pak vládl Impériu? My, nebo vy?”

„Pochopitelně, že my,” přiznal Rhodan. Bylo by nesmyslné pokoušet se toho chytrého taktika oklamat.

Kenos se zasmál.

„Takže?” zeptala se ho Thora. „Přeháněla jsem snad? Tihle malí pozemšťané chtějí postavit Mléčnou dráhu na hlavu. A jsou přitom ještě nezdvořilí a drzí, barbaři.”

„Hele, pomalu!” poznamenal Bull. „Byla to teď urážka, nebo jste to mínila tak trochu něžně?”

„Stává se citlivým,” podivila se Thora a neubránila se úsměvu.

„Ale jsou upřímní,” konstatoval Kenos. „Kdybych měl ta-

kove nepřátele, obdivoval bych se jim, i kdybych je musel zničit. Navíc se mi zdá, že nemá smysl hrát si na schovávanou. Jenom blázen by měl z Velkého Impéria ještě nějaký respekt. Jaký je váš názor na našeho inteligentního slabocha, kterému se stále ještě říká imperátor?" Rhodan se usmál.

„Kulturně vyhaslý, řekl bych. Neschopný vlády nad velkou říší. Chybí mu tvrdá ruka stejně jako instinkt, který je občas při ústupu z pozic zapotřebí.“

Kenos chvíli mlčel a pak dunivým hlasem prohlásil: „Vy jste nebezpečný, pozemšťane! Vlastně budete příliš nebezpečný, než abych vám mohl pomoci. Kdyby se k moci nedostal ten zatracený stroj, musel bych vás zničit jako protivníka Impéria. Avšak takhle musím doufat ve vaše přátelství a podporu. Ještě bych se někdy rád dožil dne, kdy Arkonidané poletí do vesmíru.“

„Je mu sto osmdesát sedm let podle pozemského času," poznamenala Thora.

Kenos už nic neříkal. Po chvíli se otočil k jednotce mutantů a požádal o vysvětlení, jakými schopnostmi její členové disponují.

Gucky se projevil jako první. Pomocí své vůle zvedl váženého admirála do vzduchu, přenesl ho nad propast trychtýře a nato ho měkce vrátil zpátky na původní místo.

^A ^

„Pojďte se mnou," zabručel Kenos. „Vaše ubytování je připraveno. Umíte zacházet s křížníky imperiální třídy? Čisté transice?“

„Ty děláme se zavřenejma očima," odpověděl skromně Bull.

„Aha, hypnoškolení, že? Zítra půjdete k prověrkám. Propašuju vás a vaše muže jako pomocníky na paluby robotských lodí. Počítač zoufale potřebuje inteligentní, organické posádky. Roboti zdaleka nedokáží všechno.“

Z jeho slov zazněla nepřeslechnutelná nenávist vůči centrálnímu počítači.

„Jsme vám k dispozici, admirále," zdůraznil Rhodan.

„Dobrá. Budete se muset vydávat za potomky našich dřívějších vystěhovalou. Protože jistě chcete svou mateřskou planetu uchovat v tajnosti, oznámíme nějakou jinou. Na Zeklonu pět žijí bytosti, které vám jsou podobné. Budu tvrdit, že jste patřili do osobní gardy Zoltralů. Tato kdysi vládnoucí dynastie zaměstnávala bojovníky jako vy. Souhlasíte?"

„Skvěle vymyšleno," přikývl Rhodan.

^ ^ ^

„Transportér osmnáct nastoupit!" hlásil nemodulovaný hlas velkého registračního automatu.

Třiapadesát párů nohou začalo rytmicky dusat zem. Registrační kontrola byla ukončena. Když muži od Kenose obdrželi registrační značky, byli odvezeni na vojenský kosmodrom krystalické planety. To bylo jediné místo na planetě, které nebylo určeno k odpočinku. Tady vládla chladná účelnost. Nejbližší dům stál tři sta kilometrů daleko.

Kenos přihlížel s Arkonidany svého štábu za energetickou zábranou. Nesměl vstoupit na kosmodrom. Jenom Thora a Crest, které automat určil za velitelku a prvního inženýra, byli Arkonidany, kteří směli vejít na kosmodrom, ale byli odvezeni dřív než jednotka padesáti tří mužů, protože byli zařazeni výše než obyčejní „Zeklonové".

Rhodan, Bull a Tifflor pochodovali spolu s ostatními muži, včetně dvojhlavého mutanta Ivana Gorašina, který uměl pouhým pohledem svých hlav přivést jakoukoliv hmotu k atomové explozi. V náručí nesl Guckyho, jehož krátké tlapky nestačily tempu pochodu.

Myšob byl jedinou bytostí, kterou nenacpali do barevné, fantaskní uniformy zoltralské osobní gardy, a stejně tak mu Kenos přes rameno nepřehodil dlouhou energetickou zbraň.

Gorašin a Gucky byli uznáni za cizí bytosti s mimořádnými schopnostmi jiného druhu.

Rhodan pochodoval vlevo vedle formace. Muži se v arkonidských uniformách potili a tiše kleli.

„Ticho ve tvaru!“ zvolal Rhodan. „Zatraceně, ovládejte se!“

Před lodí se vynořili arkonidští roboti. Šlo o loď třídy GOOD HOPE. Nad prostranstvím zazněly Rhodanovy rozkazy a kolona se zastavila těsně před vstupem na loď.

Thora elegantně a sebevědomě vystoupila ze svého vozu. Na Rhodana a jeho lidi se dívala jako na prach u svých nohou.

„To by snad nemusela,“ poznamenala Anně Sloaneová. „Tiše,“ zabručel John Marshall. „Zatím to jde, ale vůbec netuším, jak to bude vypadat v budoucnu.“ Nastoupili do lodi.

Automat je vpustil na základě jejich identifikačních štítků.

Rhodan pak nastoupil do antigravu a vyjel nahoru. Robot ho odvedl do místnosti mužstva, kde měli čekat. Start následoval za okamžik poté.

„Kde je Thora?“ zašeptal Rhodan. „Podívej se po ní.“ Wuriu Sengu, muž, který viděl přes jakoukoliv hmotu, když se soustředil, okamžitě odpověděl: „Je ve velínu. Crest je tam s ní. Loď je řízena dálkově.“

„Oukej, všichni mě poslouchajte. Když budeme mezi sebou, budeme mluvit anglicky. Loď letí na planetu číslo tři, na planetu války. Jsme určeni jako posádka bojového křižníku. Pokud projdeme ještě jednou kontrolami, nebude už nač čekat, Hypnoškolení jsme přiznali, protože jinak bychom nedostali tak vysoký inteligenční kvocient. Až se octneme na palubě nějakého křižníku třídy STARDUST, půjde mnohé lépe. Naše Gazela je u admirála v bezpečí. Vy si zatím zapamatujte svá nová jména, jsou zapsána na identifikačních kartách. Někaké otázky?"

Bull zbledl.

„Proč zrovna imperiální křižník? Vždyť ani nebudeme schopní obsadit všechny zbraňový stanoviště?"

„Čím větší loď, tím lépe pro nás," odvětil suše Rhodan.

„Ale co GANYMED, pane?" namítl věčně Marshall.

„Bude vyčkávat," odpověděl Rhodan. „Freyt má své instrukce. Uvidíme, co se nám podaří na planetě tři... Uvidíme, až budeme stát na palubě velkého křižníku. Jedna chytrá hlava kdysi řekla, že neexistuje nic jednoduššího než oklamat stroj."

Rozzářila se obrazovka. Spatřili Thoru.

„Přistání za patnáct minut," oznámila rezervovaně. „Tan'Ro, postarej se o odchod svých mužů. Další rozkazy následují."

Rhodan, který se podle identifikace nyní jmenoval Tan'Ro, zasalutoval a obrazovka zhasla. V jídelně se rozhostilo ticho.

^^^

Loď pronikala atmosférou planety. Všechny obrazovky se rozsvítily a na jedné z nich Tho-

ra oznamovala: „Je vám povoleno navštívit Arkon III. Jsem ve spojení s Velkým Koordinátorem. Vítá vás tady. Konec.“

Zůstala jen optická projekce. Muži na sebe překvapeně pohlíželi. Nyní věděli, jak si počítač říká. „Velký Koordinátor, co?“ zopakoval Rhodan. „Hm..., že by ta věc měla snad nějakou hrdost? Klid, žádné diskuse. Rozhlédněte se... Panebože...“

Rhodan zmlkl. Nevěřící zíral na obrazovky. Pod přistávající lodí ubíhala krajina, která nebyla krajinou. Viděl továrnu za továrnou, jeden titánský podnik za druhým. Nikde žádná rostlina, nikde žádná terénní vlna, všude jen rovina, pokrytá betonem, ocelí a plastikem. Jenom původní oceány tu zůstaly.

Na Arkonu III mělo existovat dvacet pět tisíc kosmických loděnic. Pouze jednotlivé kosmodromy uvolňovaly sevřený obraz obří továrny. Přitom bylo známo, že se pracovalo navíc i všude pod povrchem planety. Důležité výroby byly umístěny až v hloubce pěti tisíc metrů. Tohle byla obří, válečná galaktická mašinerie.

Tu a tam se objevovaly fluoreskující zvony energetických ochranných štítů a na kosmodromech stály nejrůznější lodě, malé i velké, těsně vedle sebe.

„Pomalů začínám chápat, jak se dělá impérium,“ řekl táhle Rhodan. „Pánové, proti nim jsme ubozí trpaslíci. Mohli bychom si zoufat. To jsme sem opravdu přiletěli, abychom převzali tuhle obrovskou hrůzu?“

Téměř bezradně se rozhlížel. Nedostával odpověď. Daleko před nimi se klenula největší polokoule energetického ochranného štítu, jakou kdy viděli. Pod ní musel být centrální počítač, který si říkal Velký Koordinátor. Údajně na něm pracovali osm tisíc let. Přidávali sektor za sektorem, až pokryli plochu deseti tisíc čtverečních metrů vě-

domím a schopnostmi všeho druhu. Počítač byl naprosto soběstačný a jeho energetické zásoby stačily na miliony let.

„Tak dlouho nemůžeme čekat," poznamenal Rhodan.

Lod' obletěla energetickou kopuli a blížila se k dalšímu kosmodromu. O pár minut později následovalo učebnicové přistání. Stroje zhasly.

„Vystoupit a okamžitě vytvořit formaci," rozkázal robot v reproduktorech.

Muži opouštěli lod', tentokrát už bez kontroly.

Před nimi, vedle i za nimi se řadila jedna lod' za druhou, o kus dál napravo se k nebi tyčilo více než padesát obrovských staveb.

„Ne," hlesl Rhodan, „to není možné!"

Nedivil se té spoustě křížníků typu STARDUST, ale tomu, co spatřil za nimi - dvě koule, které byly ještě mnohem větší než největší dosud známé válečné lodě.

„Myslel jsem, že nemáte větší lodě než STARDUST," poznamenal směrem k Thoře. „Co je tohle, proboha? Ti giganti mají v průměru nejméně patnáct set metrů! Kdo je postavil?"

Arkonidanka zbledla.

„Plány existovaly ještě za vlády mé dynastie. Třída *Universum*, myslím. Před třinácti lety však ještě s jejich stavbou nikdo nezačal. Ovšem za uplynulá léta se toho stalo hodně..."

Rhodan nespouštěl z obřích superlodí oči. Netušil, jak pozorné ho sledují jeho muži.

„Kamaráde, tenhle tvůj pohled znám!" poznamenal Bull. „Nech toho! Takovou lod' nikdy nedostaneme!"

„Nejmíň patnáct set metrů," šeptal Rhodan. „Desetinásobně silnější než naše STARDUST II. Neuvěřitelné. Oukej, už ani slovo. Promluvíme si o tom později."

Thora nasedla do připraveného vozu a z neviditelného reproduktoru zaznělo: „Vítám obránce Impéria na Arkonu III!“ Nato hlas vystřídala slavnostní hudba. Od kraje kosmodromu se k nim blížila transportní plošina pro padesát osob.

Tentokrát už nemuseli pochodovat na žhavém slunci. „Bavte se, povídejte si,“ přikázal Rhodan. „Ukazujte radost a zvědavost, smějte se. To patří k věci. Jsme živé bytosti. Tak honem, do toho!“ Pak nasedli a muži se chovali podle rozkazu.

^ A ^

Roboti nepotřebovali spánek, odpočinek ani rekreaci. Pracovali ve dne v noci. Na noční polovině planety se o světlo starala umělá atomová slunce. Arkon III se právě před šesti lety probudil z letargie k novému životu. Největší válečný stroj Mléčné dráhy se pustil do práce s takovým elánem, až to bylo neuvěřitelné.

Rhodan se například zamýšlel nad přísunem surovin. Bylo jasné, že Arkon III už musí být dávno zcela vytěžen. Takže ve vesmíru musela být neustále na cestách velká obchodní flotila, aby obstarala potřebné základní suroviny.

I Arkon II je potřeboval pro svou mírovou výrobu.

A počítač řídil všechno. Naprosto všechno... Neuvěřitelné.

Přinejmenším v tomto ohledu chápal, proč bylo nutné takový počítač sestavit. Ani staří Arkonidané už patrně nebyli schopni uhlídat všechny procesy, které udržovaly říši při životě. To byl úkol pro neúnavný stroj.

Speciální jednotka se na Arkonu III nacházela už 32 ho

din. Na žádné Arkonidany tu nenarazili, zato ale potkávali bytosti z celého vesmíru. Počítač neustále sháněl další posádky, které podrobil hypnoškolení a obsazoval jimi své lodě.

Neustále startovaly další a další křižníky. Každý měl určitý cíl. Ozývaly se zprávy, že v oblasti M-13 probíhají urputné boje, největší od vzniku Impéria.

Vzbouřené koloniální světy, které během uplynulých pěti set let stále víc a víc setřásávaly jařmo slábnoucí říše, se najednou ocitly před dvěma možnostmi - buď se bezpodmínečně vzdát, nebo být nekompromisně zničeny. Počítač se neptal, kolik bytostí zahyne, nebo zda nepůjde o projev bezpráví.

Rhodan málem omdlel, když si uvědomil, že by počítač mohl objevit Zemi.

Hala byla plochá, rozlehlá, a bez jakéhokoliv osobního rázu. Tady byly ubytovány budoucí posádky křižníků. Každá bytost měla společné oddělení s bytostmi svého druhu a nesměla je opouštět. Nápoje a potraviny byly na požádání velice rychle přinášeny.

Většinou tu byli trojicí Naatové, protože Rhodanův sektor sousedil s jejich.

Mutanti byli pozorní jako nikdy. Halu zaplňoval neustálý rámus a hluk. Hádky byly na denním pořádku. Mentalita tu byly příliš odlišné. Obzvlášť Naatové pořád sháněli nějaké kšeftíky, protože to bylo v jejich povaze.

Na nimi pak seděly modré bytosti s velkými hlavami. Ne-humanoidní civilizace se projevovaly jako nejúpornější nepřátelé říše, protože právě jim patřila většina útoků arkonidské flotily.

Zóna lidí byla vybavena pohodlnými křesly. Počítač dělal vše proto, aby posádky byly podle možností spokojeny.

Bull nedůvěřivě zašilhal na sousední Kyklopy. Hádali se a málem by se poprali, kdyby strážní robot nezakročil.

„Kdyby mi někdo před třinácti lety předpověděl, kam až se dostanu, asi bych celou noc proplakal," poznamenal zasmušile Bull. „Teď už pomalu začínám chápat, proč nás přijali tak přátelsky."

„Shlukněme se trochu," zabručel Rhodan. „Až se vrátí Kakuta, nesmí to být nápadné. Klidně si třeba tancujte, ale kryjte ho."

„Pane, bojím se, že se nás určitě zase pokusí strčit do detektoru mozkových vln," poznamenal neklidně seržant Rous. „Zatím jsme obstáli, ale u vás to trvalo nejdýl. Kaž-dýho z nás se ptali, jak je možný, aby někdo ze Zeklonu mohl mít dvojnásobně vyšší inteligenční kvocient než nejlepší arkonidský vědci."

Rhodan se tvářil bezvýrazně. Tušil, že bude muset znovu na kontrolu mozkových vln, a ruce se mu zpotily při pomýšlení na kovový sál s řadou detektorů. Bull dělal velké a tázavé oči. I on byl nápadný vysokou inteligencí.

„Počkáme," rozhodl Rhodan. „Ještě potřebujeme trochu času. Thora udělá všecko pro to, aby nám byla přidělena velká loď. Možná že nám ji dají právě díky našim kvocientům. Kde je Tako?"

Marshall se soustředil, ,

„Žádné impulzy, pane," odvětil tiše. „Ta spousta energetických štítů brání spojení."

Rhodan přikývl. Jeho klid ostatní povzbuzoval.

^ ^ ^

Japonský teleporter Tako Kakuta se vrátil do luxusně zařízené ložnice ve chvíli, kdy vstupoval služební robot.

Thora se vzorně ovládala. Se strojem nemluvila. Stroj, podobný Arkonidanovi, potom tiše a bezhlučně opustil místnost.

„Pojďte!“ zašeptala. Tako se protáhl škvírou mezi dveřmi. Svůj malý dezintegrátor schoval za pás.

„Jestli vás s tou věcí chytí, budete mít po legraci,“ konstatovala Thora. „Teď skočte zpátky, ale nezapomeňte na instrukce. Perry musí na každý pád tvrdit, že ode mě dostal hypnoškolení prvního stupně. Byla jsem identifikována jako kapitánka z dynastie Zoltralů. Pravděpodobnost, že by ve mně odhalili Thoru, je mizivá.“

Tako jí ještě zamával a zmizel.

^ ^ ^

Rhodan vstal.

„Jdeš pozdě,“ zašeptal. „Co se stalo? Problémy?“

„Thora byla dnes už podruhé vyslýchána. Nechápe proč, Každopádně dostala velení na lodi VEASTARK. Zítra nás pošlou na palubu. Vyškolit nás má Crest, který se momentálně nachází pod hypnoškolením.“

„Jaká je to loď?“ naléhal Rhodan. „Křižník? Nebo imperiální loď?“

Tako se zatvářil nejistě a bojácně.

„Ještě hůř, pane! VEASTARK je jeden z nových super-obrů. Stalo se to, co jste čekal. Naše vysoká inteligence způsobila, že jsme dostali tu novou kraksnu.“

Rhodan zavřel oči. Tak přece!

„Já to věděl,“ zamumlal, „já to věděl! To muselo tak dopadnout! A proč myslíš, že je to špatné?“

„Thora mě varovala. Tyhle nové lodě obsahují nejnovější poznatky Arkonidanů. Jsou v nich zabudovány stroje, o kte-

rých nemáme ani tušení. Navíc je v nich počítačová technika, která je přímo a na každou vzdálenost ve spojení s centrálním počítačem. Asi ji nebude možné odstartovat jenom s padesáti lidmi!"

„To udělám v případě nutnosti i s třiceti muži," opáčil chladně Rhodan, vstal a nasadil si helmu. Naatové k němu zvědavě pohlédli.

Jednotka se vydala na pochod za odpočinkem před startem. Míjela vesmírné obry.

„Ten velký koordinátor to s náma myslí dobře," posmíval se Bull.

Rhodan se zahleděl k bublině energetického šítu.

„Uvidíme, Velký Koordinátore," zašeptal. „Však uvidí me..."

Byl to labyrint tisíců chodeb, malých i větších místností, které stavitelé lodi o průměru 1 500 metrů vestavěli do jejích útrob. Nebyl tam žádný kout, žádné místočko, jež by ponechali nevyužité.

Centrum tvořil antigrav, který sloužil odspodu až nahoru nejen jako transportní prostředek, ale také jako orientační bod. Na téhle bojové lodi se tisíc mužů posádky hravě ztratilo.

Rhodan a jeho muži se na palubě VEASTARKU nacházeli už čtvrtý den. Crest, který tu také pracoval pod jiným jménem, využil všechen čas k tomu, aby zasvětil kosmonauty a techniky do nových poznatků.

Nejdůležitější prostory byly už známy. Všichni se snažili nevzdalovat od výtahu, aby se neztratili.

Rhodanovo hypnoškolení se prokázalo jako nedostateč-

ne. Tady na lodi byly místnosti a haly, jejichž smysl naprosto nechápal.

Proto ho tížilo vědomí, že se mu asi nepodaří ten podvod se svými vědomostmi ukryvat příliš dlouho. Takže se snažil najít a pochopit alespoň nejdůležitější stanice a stroje

Řízení se téměř úplně podobalo velínu STARDUSTU.

Navíc tu byla ústředna palubního počítače, přímo spojeného s Velkým Koordinátorem, který tak musel svolit ke všem důležitým krokům na palubě.

Muži speciální jednotky se podobali zrnkům prachu v poušti. Velmi často museli používat osobní vysílačky, aby na lodi našli cestu zpátky do velínu. Křižník byl prostě neuvěřitelně veliký a členitý.

Před hodinou se ozvala Thora a poprosila o zkušební zážeh osmnácti obrovitých motorů lodi.

Zkouška probíhala dobře, i když se loď mírně posouvala a nezůstávala stát na místě.

Rhodan to zpozoroval, ale uvědomoval si, že na násilný start je patrně ještě příliš brzy. Vypnul agregáty a zastavil jejich řev.

Pak vstal a rozhlížel se po Wuriu Sengovi. Když ho spatřil, viděl sotva znatelné přikývnutí.

Zkušební provoz splnil svůj účel. On a Tanaka Seiko, muž, který dokázal luštit smysl rádiových vln stejně jako radiopřijímač, dostali za úkol sledovat cestu spojení mezi palubním a centrálním počítačem.

„Zůstaňte mimo červenou čáru, velitelko," ozval se Velký Koordinátor.

Thora se zarazila. Uprostřed velínu vládlo cosi polokulatého, vysokého asi dva a půl metru, a bylo to zahaleno v energetickém ochranném štítu.

Palubní počítač...

Rhodan kontroloval energetické údaje a našel jedno poměrně malé číslo. Možná ani nebylo důležité, ale zapamatoval si jeho existenci. Co když tu byl někde na palubě separátní agregát, zásobující palubní počítač?

Tifflor si toho všiml také a zbledl.

„Zkušební provoz pohonu ukončen," oznámila tiše Thora. „Za deset dní se pokusím o první start. Mí lidé reagovali dobře. Ráda bych zkusila, jak fungují energetické agregáty."

Cekala na odpověď. V počítačové kopuli to tiše bzučelo.

„Povoleno," rozhodl Velký Koordinátor stručně a nekom-promisně.

Thora se vrátila do svého křesla. Rhodan navázal spojení s druhým technickým týmem, který se pod Rouseovým velením odebral do hlavní energetické centrály.

Tím byla obsazena nejdůležitější stanoviště lodi.

„Energogregáty zapnout," řekl tiše do mikrofonu.

Několik vteřin nato se uprostřed obrovitých kovových příšer rozhořela malá atomová slunce a dodávala energii všem stanovištím lodě. Za osm vteřin se obrovská loď proměnila v energetickou nálož nevídané síly.

Pohlédl na Thoru.

Pak zapnul absorbér gravitace.

Lod' se zachvěla.

V následující chvíli zvuk agregátů utichl a do nastalého ticha se ozvalo zvonění palubního zvonu.

„Nebylo povoleno použít absorbér," oznámil počítač.

Nic dalšího nenásledovalo. Neznělo to ani výhružně, čidla svědčila o vypnutí strojů, a to stačilo. Počítač měl na starosti miliony dalších věcí jinde.

Thora ohlásila dnešní zkušební provoz za skončený.

„Povoleno," souhlasil počítač. „Pozor, vyhodnocení vaší činnosti! Po zhodnocení vynikajících služeb vaší posádky je třeba převzít pomocný personál. Patnáct set vyškolených Naatů přijde za čtyři hodiny na palubu. Budou spadat pod vaše velení. Teoretické vzdělávání vašich Zeklonů bude pokračovat. Konec."

Rhodan si neodpustil tichou kletbu.

„Ti nám ještě scházeli," řekl Arkonidance. „Nemůžete tomu nějak zabránit?"

Thora bezradně pokrčila rameny. Na Arkonidanku to bylo velice lidské gesto.

Tiffloorovy rozkazy tento krátký rozhovor přehlušily. Dvacet osob posádky velínu vstalo. Marshall zašilhal ke spojové centrále. Tam však zatím neměli co dělat, protože dosud nebyli vyškoleni.

Thora mýjela salutující muže. Rozzářený energetický štít kolem přepínací stanice se prolomil. Rhodan riskoval krátko pohled na přístroj, ukazující výkon malého agregátu. Údaje zhasly.

K Rhodanovi se přitočil Sengu.

„Zvláštní, pane," oznamoval Japonec vzrušeně. „Prohledal jsem tu loď shora dolů, ale nevede k němu vůbec žádný kabel."

„Žádný kabel?" podivil se Rhodan. „Ale má vlastní malý agregát. To jsem viděl."

Rhodan spolkl nadávku. Nervozita ho začala znepokojovat.

„Mám jedno vysvětlení, pane," zašeptal přibližující se Tanaka Seiko. „Jakmile se kolem počítače vytvořil ochranný štít, zaznamenal jsem slabý příkon energie. Přerušení výkonu ostatních strojů bylo vyvoláno hyperkomovým impulzem, ovšem v tak modulované frekvenci, že jej nelze zařadit do žádného schématu."

Rhodan se zarazil. Tak to tedy bylo!

„A co zabudovaná energetická stanice? Ta pracovala?“

„Ne, pane, určitě ne. Myslím, že je používána jen v nouzovém případě.“

Rhodan pokýval hlavou a vykročil směrem k jídelně, aby se tam sešel se svým mužstvem.

„Všichni mě poslouchejte,“ oznamoval. „Bylo by nesmyslné přerušovat příkon proudu. Kontrolní počítač má svůj vlastní nouzový zdroj. Ivane, po jídle si musíš ve velínu najít nějaké místo, kde tě žádná kamera neuvidí. Pak tam setrváš. Kdyby se něco nepovedlo, velín bude určitě odříznut od okolních částí lodi. Vezmi si s sebou mikrovysílačku. Jakmile bych ti vydal rozkaz, zničíš tu věc včetně energetické kopule, ale tak, aby nedemolovala ostatní zařízení.“

Dvouhlavý mutant zvedl obě dlaně.

Cucky seděl pod výdejním pultem a vypadal smutně. Rhodan ho popadl a mlčky ho vzal do náruče. Gucky spokojeně zapištěl. Zatímco projevoval svůj vděk a radost, mezi Jásáním informoval svého šéfa: „Plná výzbroj, pane! Arkonidské bomby, impulzní zářiče a dezintegrátory. Jenom potravinové sklady nejsou plné. Byl jsem prakticky všude!“

„Kde vězí bojovní roboti?“

„Na palubě číslo dvě, dole pod spodním vstupem. Napočítal jsem tři sta kusů, k nim pak ještě přijde pětadvacet stráží tady nahoře. Těžké bojové stroje, pane!“

Rhodan se posadil u většího důstojnického stolu. Thora a Crest zmizeli ve vlastní jídelně. Jako Arkonidané si nemohli dovolit jíst ve stejné místnosti s mužstvem.

Rhodan jednal čistě mechanicky. Myšlenkami byl někde docela jinde.

„Marshalle?" **hlesl do malého mikrofonu v kombinéze, aniž**
by pohnul rty.

Telepat se ohlásil.

„**Dávejte** pozor na moje myšlenky. Marshalle, **máte je?**"

Marshall nenápadně zvedl dlaň. Rhodan klidně jedl dál.

„Pošlete tři své teleportery a **dejte** připravit tři přenosné dezintegrátory. **To by** mělo proti útoku robotů stačit. Jakmile by k němu došlo, musí zareagovat jako první teleporteři a telekineti. Musíte udržet centrální palubu aspoň **do té** doby, **než** vzlétneme do **kosmu. Dokážete** to?"

Telepat **přikývl.**

Rozhovory mužstva byly stále **nucenější.** Muži **cítili, že** se okamžik rozhodnutí **blíží-**

Thora se ohlásila oficiálně přes telekom: „**Tan'Ro,** právě jsem **byla** informována o brzkém příchodu pěti tisíc nových těžkých bojových robotů z nové série. **Velký** Koordinátor považuje za nutné upozornit Naaty, **že** veškeré hádky budou okamžitě potrestány. Zástupci kapitána **mají** právo umístit roboty v určených skladech. Rozuměl jsi?"

„Rozuměl, vznešená," odpověděl bledý Rhodan.

„Ještě něco," dodala očividně zoufalá Thora. „Jsi **vyzván,** aby ses po dokončení nakládky ještě jednou **dostavil do** prověřovací haly. Bylo rozhodnuto o dalším speciálním prošetření tvého mozku. Nebude to bolet. **Pak** se vrátíš **sem.** Mám v úmyslu další test strojového zařízení. Konec!"

Obrazovka zhasla.

Rhodan se pomalu **posadil.** Na **pár** vteřin nastal **klid.**

„Roboti patrně dorazí za **tři** hodiny. Ukončete jídlo, všechno připravit."

Seržant **Rous** odložil plastický příbor jako první. Významně si odkášlal a svolal svůj technický **tým.** **Anně Sloaneová** byla **bledá jako mrtvola. Příchod 5 000 bojových**

robotů ji zaskočil ještě mnohem víc než nástup l 500 Naatů. S těmi by si v případě nutnosti bylo možné poradit, ale s roboty těžko.

Bull zamyšleně sáhl do kapsy uniformy, což znamenalo, že naprogramoval podklady k transici na pátou planetu. Pomohl si kapesním mikropočítačem, který si s sebou vzal -z vybavení Gazely.

„Rychle!“ vyzval přítomné Rhodan. „Musíme je patřičně přivítat!“

^ A ^

Sotva vstoupili do široké spojovací chodby k velínu, stalo se něco, s čím Rhodan ani nikdo z jeho lidí nepočítali. Určitě ne v této kritické chvíli!

Minivysílačka zabudovaná v Rhodanových hodinkách začala divoce pískat. Protože byla nastavena na speciální frekvenci, nemohlo jít o náhodu.

„Tady Třetí moc,“ hlásil se spěšně plukovník Freyt a na drobné obrazovce ciferníku se objevila jeho tvář. „Zaplat’-bůh, ještě žijete, pane... Došlo k případu Večerní stmívání. Pátrací komando Naatů pod velením Novaala zjistilo, že vy, Thora a Crest nejste na palubě. Novaal chce podat hlášení. Hrozí vám velké nebezpečí, pane! Pokud počítač uvažuje logicky, nechci vidět, jak to dopadne.“

„Díky,“ hlesl Rhodan. „Čekajte mě asi za třicet minut. Může to být i později. Přiletíme se supervelkým křižníkem. Připravte se na akci Vesuv. Riskujeme všechno.“

Posádka byla připravena.

„Už na nic nečekáme, musíme jednat,“ oznamoval rychle Rhodan. „Všichni muži na svá místa. Ivane, pust’ se do toho. Musíš se rychle dostat do velínu. Počítač za pár chvil

spolehlivě zjistí, kdo skutečně jsme. Gucky, ty s ostatními teleportery skoč do arzenálu zbraní. Bully, předej program Tiffovi. Proveď transici. Tak utíkej, Ivane!"

Mocná postava ruského mutanta zmizela za rohem.

Gucky, Ras Čubaj a Tako Kakuta se rozplynuli. Přesně věděli, jaké zbraně budou při odražení útoku robotů zapotřebí.

Ostatní muži mlčky běželi pryč. Byl to závod o čas.

I Rhodan běžel ke vzdálenému velínu. Kdesi zazněla siréna. Pak se přidávaly další.

Když Rhodan míjel hlavní výtahovou šachtu, vpředu se prudce zavíral vchod do velínu.

„Zpátky!" volala zděšeně Thora. Rhodan na poslední chvíli zastavil.

„Ivan je uvnitř," zvolal zezadu Wuriu Sengu. „Vidím ho."

^ ^ ^

Ivan Gorašin upadl na zem, jak musel uskočit před zavírajícím se vstupem velínu. Čtyřicet metrů od něj se rozzářil ochranný energetický štít palubního počítače a z jeho nitra se ozvalo jasné bzučení. Přístroj přešel na samozásobení energií.

Ivanovy hlavy se soustředily. Velké oči napjatě zíraly před sebe. Do energetického tvaru pronikaly síly jeho mocné vůle. Prohledával nitro počítače a našel stopy kalcia.

„To bude stačit!" zasténala levá hlava. „Úplné to postačí. Hotovo?"

Energetickým štítem pronikl pekelný impulz a těch několik atomů kalcia vstoupilo do štěpného procesu.

Ivan Gorašin zařval a jeho kloubovitě dlaně oběma hlavám zakryly oči. Kolos padl k zemi.

Z explodujícího počítače šlehaly blesky. Hlavní plamen vzlétl až ke stropu místnosti, olízl několik přístrojů a způsobil škody.

Pancéřová kupole počítače nepodlehla atomovému rozkladu, pouze praskla vpůli a ze štěrbiny vycházelo žhavé světlo. Energetický štít se rozpadl. Automatické hasící zařízení zahájilo zběsilou činnost.

Sirény, které dosud ječivě ohlašovaly nebezpečí, rázem ztichly. Nad vchody do jednotlivých místností se rozzářila nouzová světla. Normální kontakty a spojení lodě už nebyly pod vlivem příkazů počítače a jedny po druhých se aktivovaly.

Vstup do velínu se otevřel.

Ivan Gorašin vykřikl a do místnosti vběhl Rhodan s taseným paprskometem.

Cítil strašlivé vedro a zápach spálené izolace. Schoval si tvář do dlaní a skočil do pilotního křesla. Těsně za ním vpluli do místnosti opravárenští roboti a věnovali se hašení. Rozstříkovali chladnou pěnu a postarali se tak o rychlý pokles žáru.

„Thoro, hlídejte energetickou strojovnu!“ vykřikl Rhodan. „Zbudovat ochranné štíty. Tempo!“

Thora přepínala roztřesenými prsty.

Pak ohlásil pohotovost seržant Rous. Už dávno byl ve strojovně.

Marshall a Sengu postavili monstrózního mutanta na nohy. Ivan byl nutně zapotřebí.

Před Rhodanem se rozzářily panoramatické obrazovky okolí lodi. Zároveň se rozbíhaly strojovny a stroje začínaly pracovat na maximum výkonu.

Když pak i silová pole lodi přijala energii, kosmodrom připomínal zánik světa. Z kulovitého tělesa největšího bo-

jového křižníku v dějinách vycházela nevídaná síla. Jeho ochranné štíty ovládaly deset kilometrů prostoru všude kolem sebe. Okolní lodě byly zachyceny titánskými silami a odmrštěny do daleka. Deset kilometrů kolem obra nic nezůstalo. Pod lodí vznikl obrovský kotel a krajina se naplnila žářem bouře.

Rhodan křičel. Sám nevěděl, co to ve stavu náhlého nadšení volal. Konečně měl k dispozici plný výkon lodi.

Pohnul pákou startovací automatiky a zároveň sepnul spojení s autopilotem pro případ katastrofy.

Jedovaté barvy nouzových kontrolky potvrzovaly, že start se připravuje automaticky. Rhodan mohl dát kdykoliv pokyn a vzlétnout.

„Tak už startujte!“ vykřikla Thora zděšeně. „Startujte!“

Rhodan viděl kolem lodi svítivý žár. Bylo šílenstvím aktivovat veškeré energetické zdroje už tady na povrchu planety, ale nemohl jinak. Nad krajem zuřil žhavý orkán. Vypadalo to, jako by Arkon III měl každou chvíli explodovat.

„To jsem jen zapnul obranné štíty,“ poznamenal tiše Rhodan a aktivoval start.

Za tři vteřiny se rozsvítila kontrolka synchronizace.

Obrovská koule se s divokým zařváním vynořila z bublajících, vařících se mas, a zvolna stoupala nad povrch planety.

Po dvou vteřinách bylo dosaženo výšky pěti set metrů.

„Pozor!“ zvolal Tiffloor a skočil za nejbližší přístroj, aby se schoval.

Z energetického zvonu Velkého Koordinátora vyšlehl zářivý termopaprsek.

Ale ochranný štít lodi jej odrazil tak snadno, že se ukazatele jeho dobíjení téměř ani nepohnuly.

„To je loď!“ jásal Rhodan. „To je, panečku, loď! Tifflore, nastavte transítí automatiku! Já jdu na transítí kurz!“

Rhodanovo druhé zrychlení už postačilo k tomu, aby z lodi udělalo okem nezachytitelný tvar, který se řítí vstříc nekonečnému vesmíru. Zanechal za sebou zničenou průmyslovou krajinu a jenom jediný energetický štít - ten nad centrálním počítačem - dokazoval, že tu kdysi stávaly velké loděnice a kosmodrom.

VEASTARK prorazila vrchní vrstvy atmosféry a vstoupila do volného prostoru.

Rhodan nastavil maximální zrychlení.

Tifflore horečně připravoval program transice.

Loď zatím bezcílně plula vesmírem.

„Tak co bude s těmi daty?“ zvolal Rhodan.

Na obrazovce se něco ukázalo - dva křížníky imperiální třídy.

Oba ihned zahájily palbu. Pět paprsků, které by už samy o sobě snadno zničily každou jinou loď, se řítily proti ochrannému štítu, ale jen slabé zachvění podlahy naznačovalo, že se něco děje.

A byli pryč. Imperiální křížník měl ve srovnání s obrem jen čtyřpětinové maximální zrychlení.

Na stále kontrastnějších obrazovkách se objevoval černý vesmír.

„Třicet vteřin do transice,“ oznámil Rhodan.

A zbrusu nová VEASTARK přešla do svého prvního hyperskoku.

^ A ^

Hranatá tvář plukovníka Freyta se podivně proměnila. Ted' vypadala jako grimasa špatného klauna

„Letí sem s obřím křižníkem," opakoval spojařovo hlášení. „Se superobřím křižníkem?"

„Ano," přikývl spojař. Také vypadal poněkud otřeseně.

„Zatraceně!" křel Freyt.

Potřeboval pár vteřin, aby překvapující zprávu strávil. Nebylo jen tak snadné pochopit, že se někdo vrací z nebezpečného území s velkým křižníkem, když tam odletěl na palubě maličkého průzkumného člunu.

„Nemůže to být nějaký trik?" ujišťoval se ještě.

„Kdepak trik, pane. To byl šéf osobně."

Freyt se rozběhl zpátky do velínu a aktivoval palubní rozhlas. Jeho obličej se objevil na všech obrazovkách lodi.

„Kapitán všem! Všem! Plná bojová pohotovost. Zbraňové věže připravit k boji! S okamžitou platností nastupuje plán Vesuv. Uzavřít skafandry, přepojit na helmové vysílačky. Pozor, stroje - připravit k případnému okamžitému startu. Zbraňový důstojník - energetická děla namířit na známé cíle. Pokud nezničíme projektory sacího paprsku jedním rázem, nikdy se odtud neodlepíme.

Pozor! Zaměřit nejdůležitější věže kosmodromu. Bude stačit fúzní bomba.

Energetická centrála - všechny stanice zapojit! Jakmile šéf dorazí, během vteřiny musejí být aktivovány ochranné štíty. Dojde ke krátké transici, pravděpodobně těsně nad planetou. Víte dobře, co by nás čekalo, kdyby nás nechránily energetické štíty.

Pro informaci - šéf oznámil přílet superobřího křižníku. Půjde tedy nejméně o křižník imperiální třídy. Neztraťte proto nervy, pokud spatříte nějaké mimořádně velké monstrum! Potvrďte!"

Od chvíle, kdy byla GANYMED obsazena lidskou posádkou, ještě nezažila tolik ruchu a shonu.

Karetní hry letěly do kouta, nakousnuté hamburgery dopadaly na zem. Během tří minut loď ohlásila plnou bojovou pohotovost.

Dezintegrátorová děla se točila ve svých věžích.

První zbraňový důstojník seřizoval na klávesnici svěčené zbraně.

Fiktivní transmitter pracoval odděleně.

Ještě před Rhodanovým odletem označili mutanti místa na povrchu kosmodromu, kde byly schovány projektory sacího paprsku.

Deset minut po Rhodanově hlášení už neexistovalo nic, co by na lodi mohlo být ještě vylepšeno.

Téměř tisíc mužů číhalo na pravý okamžik. Všichni měli aktivované helmové vysílačky. Každý byl dosažitelný.

Freyt věděl, že Rhodan ještě před skokem podá další informace. Vteřiny se proměňovaly ve věčnost. A zrovna v té chvíli se ozvalo spojení z planety Naat. Freyt vstal a schoval se v temném koutě velínu.

Na obrazovce se objevila lhostejná tvář tříokého obra.

„Už se váš kapitán Perry Rhodan vrátil ze svého pochybného výletu?“ zjišťoval cizinec ironicky.

„Vrátí se asi za hodinu, pane,“ odpověděl spojař Tanner. „Šel se projít. Už to na lodi nemohl vydržet.“

„Uvidíme. Kde je Rhodanův zástupce?“

„Zrovna se koupe, pane.“

„Cože?“

„Koupe se. Myje si tělo. U nás to děláme vodou a roz-pouštědly.“

„Šílenost!“ divil se Naat, dítě vyprahlého světa. „Voda je určena k pití. Nastartovali jste agregáty lodi. Proč?“

„Aby nám nezrezivěly, pane. Mužstvo musí být udržováno v činnosti. Taky mám otázku - kde jste?“

„V přepínací centrále. Proč?“

„Jen tak, pane," usmál se Tanner přívětivě. „Jen bych rád věděl, kde najdu své partnery. Mám za vámi poslat kapitána, až se vrátí?“

Naat bez odpovědi zavrtěl hlavou a vypnul spojení.

„Mám hlášení, pane!" ozval se spojař.

Freyt přikývl. Pak začal počítat. Po třech vteřinách přístroje zaregistrovaly blízkou transici. Po další vteřině Freyt stiskl všechna dosažitelná tlačítka. Stroje GANYMEDU zařvaly a kolem celé lodi vznikl energetický ochranný štít.

Ještě než odezněla reakce na blízkou transici, zbraňový důstojník zahájil palbu proti povrchu kosmodromu.

Zuřící impulzní paprskomety přiváděly prostranství do varu. Pod lodí se začal tvořit kráter.

Ve stejném okamžiku explodovala věž kosmodromu. Fiktivní transmitter do ní umístil fúzní bombu a přivedl ji k explozi. Její žhavé zbytky se vznesly k nebi v podobě atomového hříbu.

GANYMED ignorovala horkou vichřici, která explozí vznikla. A těsně u horních vrstev atmosféry páté planety se do normálního prostoru vracelo skutečné monstrum.

Nový superkřížník plul ve výšce deseti kilometrů a způsoboval na planetě nebyvalý orkán. Těžké kosmické lodě se kácely a kutálely jako hliněné kuličky. Technická zařízení se lámala jako třísky.

Pak bylo najednou po všem.

„Velký Bože!" zaúpěl plukovník Freyt. „Co to je?“

Odpovědí mu bylo zamíhotání obrazovek a na nich pak Rhodanův obličej.

„Freyte, nový křížník řídím prakticky jenom s deseti muži posádky, protože ostatní musí zápasit s bojovými roboty a

zneškodňovat je. Ted' mi neklad'te žádné otázky. Thora vám udá souřadnice. Přepněte rovnou na autopilota, vyrovnejte a transituje přes tři světelné roky do centra hvězdného seskupení. Rychle. Co nejdříve potřebuju posilu."

Muži na GANYMEDU reagovali neuvěřitelně rychle. Rhodan jim vůbec nemusel říkat, jak těžké je řídit takovou loď během katastrofické situace.

Přišly údaje o transici.

GANYMED srovnala kurz a při poslední opravě letěla prakticky těsně za superkřížníkem.

„Zaměření na pravoboku, asi stovka lodí," ozvalo se z ve-línu. „Další zaměření nalevo, padesát těžkých jednotek. Transice probíhají neustále."

Preyt nastavil strukturální kompenzátor. Jakmile by transitoval, nikdo nezměří strukturální otřesy. Freyt se začal potit. Šéf zase jednou vsadil všechno na jednu kartu. Pravděpodobně počítal s velkým chaosem, který v soustavě Arkonu nutně vznikne.

„Ještě dvacet vteřin," ozval se Rhodan. A odpočítával... ^ A ^

Dvě mohutné kosmické lodě zmizely a ve stejném okamžiku se ve stejné planetární oblasti zničehonic vynořilo přes dvě stě těžkých křížníků.

Rhodanova transice byla krátká. Když přišla rematerializační bolest, setřásl ji a popadl mikrofon.

„Rychle, Freyte! Za půl hodiny to máme za sebou. Měříte transice?"

„Neustále nějaké," odpovídal plukovník vzrušeným hlasem. „Měli jsme štěstí, pane. V tom blázinci zaručeně nemohli zjistit, kterým směrem jsme zmizeli. Před námi leží

velké rudé slunce. Žádné výsledky zaměřovačů, pane. Mohl byste si mě přitáhnout tažným paprskem?"

„Na to bohužel nemám lidi," zašeptal vyčerpaně Rhodan. „Vypínám ochranné štíty. Pokuste se udržet."

O pilotáž se staral Rhodan. Thora seděla v pilotním křesle vedle něj, ale byla v bezvědomí.

Jeden agregát za druhým přestával pracovat. Nakonec běžely jenom udržovací zdroje energie.

Superkřížník letěl bez ochrany a setrvačně volným prostorem směrem ke vzdálenému rudému slunci.

Rhodan se potácivě zvedl z křesla a pomohl na nohy Tifflovovi.

„Už jsem oukej, pane," slabě se usmál Tiff. „Dvě transice najednou je na mě pořád ještě příliš."

„Zůstaňte tady," přikázal Rhodan podivně klidně. „Otevřete horní vstupy na loď, aby mohli Freytovi muži přestoupit. Já se porozhlédnu dole."

„Ne, pane!" volal za ním mladík. Tiff měl strachem vytřeštěné oči.

Rhodan mávl rukou.

Sotva vyšel na chodbu, zaslechl vzdálené zvuky boje.

O dvě patra níž narazil na první muže zásahové jednotky. Velel tam seržant Rous a bylo tam vedro. Rhodan byl donucen zavřít helmu skafandru.

„Oukej, pane, zdrželi jsme se," hlásil Rous. „Asi dvě stě jsme jich rozstříleli, většinu hlavně díky Ivanovi a Gucky-mu. Šlo by to ještě lip, kdyby roboti nestříleli do stropů, aby se dostali o patro výš."

„Udržte hlavně centrální výtah. Bulle, kde trčíš?"

„Dvaadvacátý patro, před vchodem do strojovny," zavrčel Bull do mikrofону. „Útočej na nás jako divoši. Máš s sebou GANYMED?"

„Nejpozději za dvacet minut budeme mít na palubě asi osm set mužů posily. Freyt se k nám blíží. Vydržte, hoši. Dokážeme to!“

Rhodan mezitím běžel po strmých schodech dolů. Čím níže se dostával, tím nesnesitelnější vedro tam bylo.

Nosným stěnám to však nevadilo. Byly z arkonidské oceli a ta vydržela i při třech tisících stupňů.

Za jedním z nosných sloupů objevil Bullovy muže. Šest mužů se dvěma přenosnými dezintegrátory.

„Pozor!“ zvolal jeden z nich.

Rhodan uskočil do nejbližšího ukrytu. Tam, kde ještě před chvílí stál, to zasyčelo pod dopadem paprsku.

Rhodan střílel automaticky. Na konci paprsku z jeho zbraně se k zemi kácel další bojový robot. Druhým zásahem zneškodnil jiný bojový stroj, jenž právě přicházel z boční chodby.

Na okamžik se zjevil Gucky. Oba teleporteři byli prakticky nenapadnutelní. Myšob měl navíc tu výhodu, že ovládal také telekinezi a telepatii.

Rhodan zaslechl jeho pištivý smích, který patřil dalšímu nebezpečnému bojovému robotu. Gucky jej silou vůle zvedl ke stropu a praštil s ním o zem takovou silou, že ze stroje na několika místech vyrazilo několik obláčků štiplavého kouře a robot dobojoval.

„To je hra, panečku!“ pípá nadšeně Gucky a zase zmizel.

Rhodan se zasmál, ale hned zase zvažněl.

„Oukej, lidi, mám taky ještě nervy!“ oznamoval. „Když to půjde, pořád se mi hlase, ať mám jistotu, že jste živí. Kde je Crest?“

„Ve strojovně, Perry,“ ozval se Arkonidan. „Dostali jsme se do silného tažného paprsku. Vypadá to, jako...“ Jeho hlas zanikl v řevu dezintegrátoru.

GANYMED měla přes osm set metrů na délku a dvě stě metrů do šířky, ale vedle superkřižníku vypadala jako větší, záchranný člun.

Jako dítě vedle dospělého.

Jakmile muži ve skafandrech vypluli z GANYMEDU, aby překonali asi padesát metrů vzdálenosti na obří křižník, museli se bránit úžasu z rozměrů nové lodi.

Takhle jich přestoupilo osm set a vzali s sebou ještě další přenosné dezintegrátory.

Tifflor stál ve vchodu a posílal je do míst, kde vystřídali zcela vyčerpané muže Rousova komanda.

Jenom mutanti zůstávali nadále v akci. Po další půlhodině zavládl alespoň trochu pořádek a osm set nových bojovníků překonávalo krok za krokem hradbu nepřátelských bojových robotů.

Po hodině bojů se události soustředily už jenom na třicátou druhou palubu.

„Pozor, všem!“ ozval se v reproduktorech Rhodanův hlas. „Dejte pozor, aby roboti, kteří se schovali za cenné stroje, nebyli ostřelováni. Kdybyste na takové narazili, informujte:

Johna Marshalla, který proti nim okamžitě pošle mutanty. Střílejte pouze v případě, kdy si budete jisti, že nezničíte nic důležitého!“

Rhodan musel myslet na raněné, ale doktor Manoli ho uklidňoval: „Zatím žádný mrtvý, Perry. Raněné dáme dohromady. Arkonidská biomedicína dokáže zázraky. Jen bych potřeboval dvacet mužů na pomoc.“

Rhodan vydal odpovídající rozkazy.

„Bylo to tvrdý, sakra tvrdý,“ úpěl vedle něj Bull. Nad čelem měl sežehnuté štětiny svého zrzavého ježka. „Tihle ro-

boti musej bejt nějaký nový modely. Kdybysme jich sem dostali pět tisíc, jak nám hrozili, pak dobrou noc."

Po posledním slově usnul a nevzbudil se ani pak, když ho antigrav lékařského robota zvedl a odnesl do kajuty.

Trvalo ještě čtyři hodiny, než byly zničeny poslední bojové stroje. Rhodan pak ještě pro jistotu vyslal pátrací komanda, aby prohledala všechny prostory lodi.

„Dávejte pozor, buďte opatrní, ale nepodléhejte panice. Roboti by se neměli ukrývat jako lidé. Pokud na nějaké narazíte, zničte je. Ale myslím, že už jich moc nebude. Každý, který existoval, se po hlavě vrhal do boje. Kdyby tu ještě nějakí byli, asi bychom o nich věděli."

Rhodan se unaveně otočil na doktora Manoliho, který jen pokýval hlavou a řekl: „Měl by sis jít okamžitě lehnout."

„Nejdřív loď, pak mí lidé. Kde je Freyt?"

„Nahoře ve velínu."

^ A <>

„Zoufale nás hledají," oznamoval tiše Freyt. „Jen si poslechněte hypervysílačku. Centrální počítač je asi zlostí bez sebe, pokud je to u počítače možné... Kde vůbec jsme, pane?"

Rhodan se zahleděl na obrazovky.

„To netuším. Víím jen, že jsme přeskočili tři světelné roky. Transici počítala Thora. Jistě našla nějaký odlehlý kout. Freyte..."

Plukovník přistoupil blíž.

„Pane?"

„Vaše varování přišlo právě včas. Jinak bych ještě tak dvě hodiny čekal. Jak vlastně přišli na to, že jsme pryč?"

„Ten divný Novaal přišel na palubu a chtěl s vámi mlu-

vit. Myslím, že šlo o nějakou akci, do které ho vyslal centrální počítač."

„Ale ale...," pousmál se Rhodan a pokýval hlavou. „No, každopádně jste to zvládli, chlapi. Teď už zbývá jen maličkost. Našemu novému křižníku bychom měli dát jméno. Navrhuji, abychom mu říkali TITAN. Víte, že v něm Země získala největší a nejnebezpečnější křižník Mléčné dráhy?"

Rozhlížel se, ale viděl jen samé pochybovačné tváře. Musel se tomu zasmát.

„Je to tak! Budu potřebovat pár týdnů, než novou posádku zaškolím. Pak se podíváme, jak nám namíchali karty pro novou hru. Náš první výlet na Arkon znamenal morální porážku."

Opět se ozvaly zaměřovače a znovu je minul náhodný tažný paprsek.

„Není to moc klidný kout," poznamenal Freyt. „Co chcete dělat?"

Rhodan vstal.

„Vzdálíme se odtud. To je prozatím náš další úkol."

Daleko před nimi se vznášelo cizí slunce. Vypadalo jako velká rudá slza.